

Isle of Man centurionrace 2013

Voor het zesde jaar op rij ga ik voor het behalen van een centurionresultaat in een honderd mijl wedstrijd. Eerste keer was in Schiedam in 2008 en alle andere keren was het in het Verenigd Koninkrijk. En dus voor het zesde jaar op rij ga ik met de zenuwen in me lijf op weg, deze keer naar Douglas, Isle of Man.

Die zenuwen zijn wel te begrijpen als je eenmaal ervaren hebt wat zo'n afstand met je doet, of kan doen. Iedere race is anders want jij bent iedere keer anders en de omstandigheden zijn evenmin ooit hetzelfde. Deze keer was er de lengte van het parcours, precies een halve mijl, die mij grote zorgen baarde vanaf maart toen plaats van handeling en parcourslengte bekend werden. Rondten van ruim 800 meter? veel tekort naar mijn smaak! Het weer is ook een factor van betekenis, medelopers waar je wat aan hebt, verzorging die jou een beetje aanvoelt en ga zo maar door.

De feiten dan maar: We waren op Schiphol al met een hartstikke gezellige groep: Jaap Visser, Frank van der Gulik, Gerrit de Jong en ik. Later ontmoeten Frans Leijten met zijn neefje Thomas, Gerrit Hart met zijn vrouw, Rob Tersteeg en Herwin Westrate. Onze Belgische vrienden Rudi Schoors, Kim Janssens, Robert de Wolf. Carolien Mestdagh (Rudy's vrouw) en Math en Gerrit Hart's vrouw gaan verzorgen. Frans' neefje Thomas was meegelokt onder het mom van een tripje naar Isle of Man maar het werd kinderarbeid in het holst van de nacht!

Nog voor de race zit de stemming er goed in. Het weer is uitstekend om een 100 mijl te lopen. De ontvangst door de organisatie is allervriendelijkst en we worden direct door de Belgen geadopteerd. Rudy en Carolie hebben via de organisatie een flinke tent pal aan het parcours voor ons geregeld, weer een probleem minder. Carolien en Math, met hun race ervaring, staan garant voor een verzorging die niet strandt in goede bedoelingen alleen. Thomas zal zijn gewicht in goud waard blijken te zijn in de verzorging ondanks zijn pas 12 jarige leeftijd. Hetzelfde gold voor de uitvallers die traditiegetrouw hun steentje bijdroegen. Jaap en Frans zijn voor mij belangrijk geweest en dat zie ik in mijn eindtijd wel degelijk terug.

Als we starten met 85 deelnemers ontbrandt de stijf onmiddellijk. Voorop gaan de lokale kanonnen met de Amerikaanse 50 km kampioene aan de leiding. Wij Nederlanders en Belgen houden ons in. Dit geweld was verwacht gezien het zeer sterke deelnemersveld. Wij trekken ons eigen plan zoveel is duidelijk. Na een uurtje lopen zit ik niet echt lekker in me vel, de gewenste snelheid is er wel maar het gaat niet soepel. Gerrit komt voorbij stuiven en Kim, de rest loopt zoals ik dat verwacht van hen. Uur na uur loop ik op met Chris Flint, 20voudig centurion in het VK alleen al, dan begin ik eindelijk los te komen. Het gaat niet sneller nu maar wel veel makkelijker.

Jaap en Frank zaten steeds vlak achter me maar de rug en knie klachten maken het voor Jaap niet mogelijk om op snelheid te blijven lopen. Jaap gaat uitstappen. Frans loop ik in korte tijd een paar keer voorbij en dat betekent dat er bij hem problemen zijn, Frans is nu eenmaal een sterkere loper dan ik en ook sneller. Gerrit Hart was met

enkelproblemen aan de race begonnen en had al min of meer opgegeven toen we hem alsnog weer het parcours op kregen. Helaas was dat maar voor even. Gerrit er ook uit. Frans zegt me dat het echt niet gaat en dat hij de 80 km vol gaat lopen en dan stopt. Wel even slikken: al drie man van de Nederlandse groep eruit halverwege de rit.

Er valt af en toe wat regen maar velen nemen niet eens de moeite om hun kleding daar op aan te passen. De verzorging van de organisatie valt mij alles mee en met zulke korte rondjes kun je geen fatale fouten maken op eet en drink gebied. Carolien waakt en grijpt ook in als ze dat zelf nuttig vindt. Het gaat vandaag niet stuk op falen van derden bedenk ik als ik weer eens onze verzorgings tent gepasseerd ben.

Dan gaat het mis met de rondetelling via de chip die aan aan de schoen bevestigd is. Beter:het gaat mis met het verwerken van de stroom gegevens die al die chips genereren. De gelopen ronden kunnen niet meer aan ons doorgegeven worden en dat veroorzaakt onrust en ergenis bij ons lopers. Bij enkelen loopt dat zo hoog op dat zij de strijd verlaten. Dat gaat mij een beetje te ver. Ten eerste weet je als loper dondersgoed hoe je ervoor staat. Je voelt jezelf. Je ziet en kent de concurrentie en weet dus hoe je ten opzichte van hen presteert. En dan is daar nog altijd de klok voor je rondetijden. Zelf heb ik diverse lopers in mijn categorie tijdig gewaarschuwd dat het vandaag echt niet snel genoeg ging en hun ook gevraagd of ze hun rondetijden een beetje in de gaten hielden. Kort en goed je faalt omdat je vandaag niet de kracht hebt om met de omstandigheden van vandaag om te gaan.

Via Frans en Jaap krijg ik te horen dat er aan een oplossing wordt gewerkt en dat het goed komt. Mij wordt gevraagd geduld te hebben en gewoon door te lopen. Dan kom ik tot bezinning en bedenk dat het eigenlijk best goed met me gaat. Het tempo blijft constant rond de zeven kilometer per uur en ik voel me in staat dat nog heel lang vol te houden. Rudy is nu mijn maat en dan weer Frank en dan weer Rudy en ik weet dat het dan goed zit. Arme Rudy loopt gewoon weer rond een tijd van 22 uur en geen mens vindt dat nog het vermelden waard omdat hij het zo vaak doet en op zoveel verschillende plaatsen en landen. Frank zit niet echt lekker in zijn vel maar als je de kwaliteiten van Frank hebt betekent dat dan nog niet dat je dan in de problemen zit. Robert de Wolf draait zijn rondjes op de grens van halen en niet halen, dat gaat er nog om spannen deze keer. Rob Tersteeg en Herwin Westrate zijn hier om hun speldje op te halen. Zij lopen met hun verstand erbij en gaan zonder twijfel makkelijk hun doel bereiken. Zelf begin ik het idee te krijgen dat het zomaar eens mijn beste tijd kan gaan worden.

Dan krijg ik een uur of zeven 's ochtends te horen dat ik op die en die afstand zit. Een rekensommetje leert mij dat het zonder meer een nieuw record kan worden. Dat wordt dan een nieuw record voor mij,Jaap! Dit gaat Jaap Visser net even te ver met nog vier uur te lopen. Eerst lopen Johan! Hij heeft gelijk. Na het afwegen van mijn kansen besluit ik Rudy te laten gaan: het is een te zware opgave om daar nog drie uur achter aan te sleuren. Ook als Herwin mij eventueel voorbij komt zal ik hem laten gaan vanwege dezelfde reden. Als ik finish dan blijkt dat het inderdaad mijn snelste tijd is op een 100 mijl: 22.47.46 en daar ben ik dik tevreden mee. Later blijkt dat ik een rondje teveel had gelopen en wordt mijn tijd nog gecorrigeerd naar 22.41.11.

Als de rook een beetje opgetrokken is en je gaat je realiseren wat we als groep gedaan hebben dan springt Kim Janssens uit België eruit met een prachttijd van 20.37.05. Daarbij met een buitengewoon mooi gelopen race. Zowel Rob Tersteeg als Herwin Westrate als Kim hebben op een zeer solide manier en zeer overtuigend hun centurionspeldje opgehaald. Kim is echter man van de wedstrijd want dat was gewoon machtsvertoon in stijl en met snelheid. Ik hoop echt dat we hem niet voor het laatst gezien hebben op een wedstrijd over 100 mijl. Pijn deed de finish van Robert de Wolf. Terwijl we hem al aan zagen komen in de verte ging het eindschot ten teken dat de 24 uur om waren. Drie minuten te lang was hij onderweg geweest. Tienvoudig centurion in het VK en daar blijft het voorlopig bij. Het applaus was er niet minder om.

De winnaar kwam binnen na 18.29.40. Dat is een een tijd die er zijn mag ook al was die tijd verwacht met zo'n ijzersterk deelnemersveld. Het was een keihard gevecht geweest op allerlei niveaus. Mooie wedstrijd met nieuwelingen die op twintig uur en een beetje fluitend binnenkomen. Vierentwintig nieuwe centurions! Sfeer, hartstocht en emoties; wat wil een mens nog meer? Eerlijk gezegd kan ik het bijna niet afwachten tot we weer een keer dat eiland in de Ierse zee gaan bezoeken om daar dan de benen te laten spreken. En als het dan net zo gezellig wordt als de afgelopen keer dan is dat mooi mee genomen!

Johan Koning, Centurion 1072